

Luceafărul

Săptămânal editat de Uniunea Scriitorilor
din Republica Socialistă România

Proletari din toate țările, uniți-vă!

PATRIA ȘI-A SĂRBĂTORIT EROUL

ÎN CARTEA DE AUR

Un nume — luminos exemplu de luptă, gândire și acțiune comunistă stă înscris în cartea de aur a istoriei țării, dând un sens de largă cuprindere însuși destinului nostru național. Un nume prin identitatea căruia se exemplifică azi o epocă, cea mai rodnică și înnoitoare din întreaga existență a poporului, un nume de care se leagă munca, viața și creația întregii țări, prezentul și viitorul națiunii române. Se îngemănează strins cu lupta eroică a partidului, cu transformările revoluționare uriașe care s-au petrecut, cu înfăptuirile epocale pe care țara și poporul le-au consacrat în toate domeniile de activitate. Se rosteste de aceea într-o singură a contemporaneității noastre și se rosteste ca o emblemă de cucerit și aleasă simțire. Numele secretarului general al partidului, președintelui României, tovarășul Nicolae Ceaușescu, ne semnifică astfel pe durata de natură economică, moral-politică și socială care fac din existența patriei și a oamenilor ei un vast și profund orizont de materializare a spiritului comunist, înaintat, un vast și profund orizont al marilor cititorii socialiste.

Cu prilejul aniversării zilei de naștere și a îndelungatei activități revoluționare, gândurile și sentimentele de această stimă ale țării s-au încrețit către ilustrul conducător al partidului și statului. Scrierile omagiale a Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., Consiliului de Stat și Guvernului Republicii Socialiste România ne exprimă în plenitudinea gândurilor noastre exemplare. Sunt lucide ca niște oglinzi eminente militante și conducătoare revoluționare, vastă experiență acumulată în îndelungata activitate consacrată promovării intereselor vitale ale țării, progresului multilateral al societății românești — se spune în scrisoare — au cunoscut deplina afirmare în perioada inaugurată de Congresul al IX-lea, când, prin voiața unanimă a tuturor comunistilor, a întregii națiuni, dumnezeavestră, mult simțite și iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu s-a fost investit cu cele mai înalte răspunderi în conducerea partidului și statului. Numind epoca pe care o trăim „Epoca Nicolae Ceaușescu” întărim în permanență acele gânduri și sentimente care, odată cu evenimentul hotărâtor care a fost Congresul al IX-lea al partidului, ne-au însoțit de-a lungul tuturor celorlalte mari forumuri comuniste când au fost adoptate și puse în frunt larg de lucru programe și hotărâri ale dezvoltării noastre multilaterale. Congresul al XIII-lea al partidului ne plasează pe orbita unei noi experiențe, într-o etapă nouă care are menirea de a se constitui într-un corolar istoric al întregului drum parcurs. Și să deschidă, în același timp, în spiritul gândirii politice, vizionare, de largă cuprindere, a secretarului

general al partidului, calea unor realizări și mai mari, din perspectiva tuturor cerințelor și posibilităților noastre. Am trăit și trăim astfel un timp eroic cu ample răsunări de conștiință sub semnul cărora patria a înaintat imens pe calea progresului și civilizației și va înainta sigur, mai departe, spre noi izbniți, având exemplul glorios al unei lupte și victorie eroice prin care își exprimă propria identitate.

rebuie să acționăm în așa fel încât să se înțeleagă bine că transformările revoluționare nu s-a încheiat și, practic, nu se va încheia niciodată, subliniază tovarășul Nicolae Ceaușescu în cuvântarea rostită cu prilejul solemnității omagierii zilei sale de naștere și a îndelungatei activități revoluționare. Semnificarea acestei cuvântări este cu atât mai mare cu cât prin multe din abordările teoretice și practice ale drumului parcurs se constituie într-un element document politic și ideologic, programatic pentru tot ceea ce, într-o viziune profundă, înnoitoare, secretarul general al partidului numește și exemplifică însăși esența spiritului revoluționar. „Avem marea răspundere să asigurăm dezvoltarea științei, tehnicii, învățămîntului, culturii, să dăm noi dimensiuni noi revoluției tehnico-științifice, noi revoluții agrare — spune tovarășul Nicolae Ceaușescu — să așezăm în întreaga noastră activitate pe baza celor mai noi cuceriri ale științei și tehnicii! Numai și numai pe baza celor mai noi cuceriri ale științei în toate domeniile, ale cunoașterii umane în general, ale gândirii sociale, revoluționare, vom putea asigura mersul ferm înainte în înfăptuirea neabătută a hotărârilor Congresului al XIII-lea, al Programului partidului.”

Ilustrativ și esențial pentru dinamica prezentului și a viitorului rămâne dinamica gândirii politice, economice și sociale a conducătorului partidului și țării. Într-un moment sărbătoresc, aniversar, sentimentele de această stimă și profundă prețuire cu care este înconjurată personalitatea tovarășului Nicolae Ceaușescu au primit și primele confirmări ca și certitudinile ca prezentul și viitorul trăiesc în ordinea tuturor posibilităților noastre materiale și spirituale și că istoria pe care o edificăm, socialismul împreună cu poporul și pentru popor, exprimă cu pregnanță însăși forța libertății și independenței noastre, esența cucerii patriei, revoluționare. Senzurile și semnificările în plan moral și social ale unei atare rațiuni și superioare înțelegeri a realităților văzute într-un permanent proces revoluționar ating în răsunarea lor și cultura, arta, creația prin care ne sărbătorim munca și viața, timpul patriei eroic și glorios.

Lucaefărul

Gorunul — simbol

La Tebea se află păstrat cu sfințenie cel mai vechi Tricolor al țării. De ce la Tebea și nu, bunăoară, într-una din sălile muzeului de istorie al R.S.R.? Pentru că el nu poate fi despărțit de Gorunul lui Horea, motul care a răvășat prin cîntul fluierului său obida veacurilor de neliniștită năpastă cite s-au fost adunat. Seară, la rădăcina acestui gorun se așează, după drumul prin conștiința românilor, să se odihnească privind Tricolorul, Avram Iancu. În slujba lui s-a pus cu trup și suflet, asemenea celorlalți frunțași ai revoluției de la 1848, eveniment care, așa cum arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu: „A dat un puternic impuls creșterii conștiinței de sine a poporului român, a exprimat hotărârea mîntenilor, moldovenilor și transilvănenilor de a făuri unitatea națională în care

Dan Câmpean

Continuare în pag. a 3-a

URMÎND CONDUCĂTORUL

I-am agățat cuvîntul rostind solemn îndemnul
De-a merge înainte spre era comunistă,
Poporu-ntr'eg primit-a prin glasul său
Spre toate cîte-ai-cea se nasc, cîte există!

Partide-n fruntea țării, urmîndu-l
Spre piscurile păcii, sub cerul cel senin,
Cu el sintem tovarăși, cu el sintem
de-o ființă,
Cu el urcăm spre soare în zborul nostru lin!

Ion C. Ștefan

UN OM PENTRU ȚARA,
UN OM PENTRU ISTORIE

În pagina a 3-a

„Este necesar să înțelegem bine și să prețuim trecutul, prezentul, să facem totul pentru asigurarea dezvoltării revoluționare a țării noastre, pentru continuarea procesului revoluționar!”

Avem continuu nevoie de revoluționari cu noi și noi cunoștințe, în fața cărora se pun și noi cerințe, unele incomparabil mai mari decît în trecut! Desigur, în trecut, a fi revoluționar era foarte greu. Se cerea un puternic spirit de sacrificiu și abnegație. Lupta revoluționară cerea spirit de sacrificiu, cerea să-ți dai chiar viața — și comunistii și alți revoluționari au făcut acest lucru — nici acum nu sînt însă cerințe mai mici! Avem nevoie de revoluționari care să-și însușească bine uriașele cuceriri ale științei, ale tehnicii, în toate domeniile, oameni cu spirit de sacrificiu, cu o înaltă concepție revoluționară și răspundere față de prezentul și viitorul patriei, care să pună mai presus de toate interesele generale ale poporului, și cauza socialismului, a bunăstării, a libertății și suveranității țării.”

NICOLAE CEAUȘESCU

Rațiunea de a exista

Există o cortină a timpului care lasă ori nu lasă să se arate valoarea ori nervaloarea. Există o cortină care poate fi manipulat spre a pune în lumină ori în umbră o bună ori proastă știință ceea ce slujește spiritului, cultura. Ridicarea cortinei este un act de justiție. Umană, Morală, Culturală. La noi s-a săvîrșit acest act și au fost lăstate să intre în scena națională toate valorile autentice, tot ceea ce înseamnă cultură românească de-a lungul veacurilor. Scriitorii ulțați, cu voie ori fără voie, cărți oculte, ignorate, cu intenție ori fără intenție, acte culturale purtînd semnături prestigioase, cu o puternică rezonanță patriotică, rezistînd uzurii veacurilor, au fost aduse la cunoștința marelui public, generațiile noi, tinere, au căpătat acces la tezaurul de cultură și civilizație întocmit cu dragoste, cu pasiune, cu dăruire, cu abnegație, nu de puține ori cu chiar prețul vieții de oameni pentru care România și român au însemnat rațiunea de a exista.

Și iată, tezaurul strălucite în toată măriștea lui. Și iată, tezaurul, descoperit, redescoperit, devenit instrument de lucru, prin elementele sale componente: captivitate, interesul, contribuie la creșterea, la afirmarea și mai mare putere a conștiinței naționale, sporite mîndria de a fi român, de a aparține unui popor demn, constructor, cu o profundă vocație umanistă. Argumentele cu care venim în fața istoriei sînt incluse în tezaur, tezaurul pe care îl îmbogățim cu fiecare zi, cu fiecare fapt, cu gândul la mine, la generațiile care vor veni.

Au fost scoase la lumină cîntece, poezii, tradiții, cronici, hrisoave, au fost scoase la lumină biografii de patrioți exemplari, toate într-o mai dreaptă cinșire a eroilor neamului, într-o mai dreaptă cinșire a valorilor neamului. Și au avut generațiile mai tinere bucuria și emoția să asculte, să învețe cîntecele și poeziile Tricolorului, cîntecele și poeziile care au ținut trează conștiința de neam, și au ascultat vibrînd povestirile despre prigoana la care erau supuși românii pentru că erau români, pentru că ocroteau cu dragoste, cu sfințenie, o comoră dragă, o comoră care uneori nu însemna decît o bucată de pînză, dar o bucată de pînză act de identitate, act de apartenență, o bucată de pînză — roșu, galben, albastru. Prigoana era mare, dar și dragostea, și dreptatea, și adevărul erau puternice! Să privim cusăturile femeilor din Transilvania, cusăturile din perioada cînd Transilvania era ruptă de România, să privim cu atenție: nu există obiect în care să nu regăsim culorile sfințe: roșu, galben și albastru. Speranța și dorul, și încrederea care s-au impus. Și să mai privim în ochii celor mai vîrstnici atunci cînd se cîntă, cînd se recită doine, balade, piese revoluționare, patriotice!

Mioara Vergu

TINĂR ÎN AGORA

Lumea șantierelor

despre fascinația vieții asupra actului de a scrie se vorbește adesea, iar cînd în cauză este un tinăr autor, poate să apară o prejudecată plină de malicie: adică, vezi, ai trăit destul ca să ai ce transcrie pe curat? Iar cînd scrie, fînța eminamente socială, care este omul, are supremul orgoliu de a considera că domină viața și că își preferă temele decât nu chiar ce le și alege.

Nu! voi replica în șoaptă și blindîndu-mă cu tot respectul cuvenit unei contradicții de asemenea factură, nu! îmi voi aminti de toate cornele și dactilogramele proprii, nu! mă vor sfătuși foștii colegi de navetă săptămînală: temele ne aleg pe noi drept sediu pentru că nu scriem ca adevărat decît despre ce cunoaștem și să nu dăm vina pe ficțiune care este o altă formă, de extrapolare, a cunoașterii prin sim-

țuri. Și nu știm cu adevărat decît ce-am încercat pe viața noastră.

Mi-am propus adesea să deslușesc ce se ascunde dincolo de reproșul resimțit în refuzul landru sau acceptarea prea binevoitoare a unui material scris de subsemnatul, gradul în care sînt vinovați de monocordia mea tematică extrasă din lumea șantierului. Dar, furt de sarcinile de serviciu de a doua zi, am tot amînat descilirea subtililor atitudini redacționale chiar și atunci cînd mi se cerea un material robust, felie mustoasă de viață și cu simburii negri de tilcuri, trepidînd de realitate și dacă se (mai) poate „de la voi de acolo, de pe șantier”.

Petre Domșa

Continuare în pag. a 6-a

Opera lui Eminescu

În general, ceea ce s-a spus pînă acum despre diferitele aspecte ale stilului eminescian s-a referit în majoritate la poezie, mai puțin la proză și presa puțin la publicistică. Lucrul nu trebuie să ne mire. Dispunem abia în ultimii ani de ediții, încă incompletă, dar alcătuită cu deosebită grijă și competență, a publicisticii, incit analistul este nevoit, aș zice, să mai întîrzie. Îl obligă mulțimea și varietatea textelor, diversitatea tematicii, culoarea și bogăția limbajului.

Aceste afirmații nu sînt de circumstanță; publicistica marelui poet dezvoltă într-adevăr, sub aspect stilistic, un talent extraordinar, mai ales dacă îl raportăm la contextul cultural al epocii. Într-o vreme cînd ziarul și revistele din teritoriile românești aveau încă mari probleme din punctul de vedere al limbii sau al redactării ca atare a unui articol (în favoarea acestei afir-

mații vin chiar unele luări de poziție ale lui Eminescu ori ale lui Măiorescu), poetul dovedea o stăpînire a mijloacelor strategice de captare a receptorilor, de persuasiune, în sens retoric, ieșită din comun.

Exact acesta este aspectul pe care vreau să-l subliniez în aceste cîteva note pe marginea publicisticii eminesciene. Un aspect care, amănunțit, ne-ar dezvălui cu siguranță în persoana poetului național un mare orator (nu este, oare, Serisoarea III și un strălucit exemplu de retorică, așa cum observase Călinescu?), un inzebrat polemist și, deci, un apărător al cauzelor drepte.

Pare un paradox: „orator”... În articole (deci

Cezar Tabarcea

Continuare în pag. a 6-a

Reverberația tradiției

resurecția foiclorului e de fapt o platformă de idei și redefiniri spirituale, chiar afective, ce implică multe semnificații, în primul rînd pe aceea a valorificării tradiției în modulație specifică. Cu toate că nu pot fi înfîntate în stare pură, cele patru mituri fundamentale enunțate de G. Călinescu au intrat de mult în relație fecundă cu literatura scrisă, „linzînd — zice criticul — a defini pilonii unei tradiții autohtone”. „În definitiv tradiția nu înseamnă altceva — precizează Călinescu în Prefața monumentalei Istorii... — decît înaintare organică după legi proprii și nu este îndoiială că organic există în literatura română. Se cade doar să-l descoperim, fără prejudecăți...” Numai dacă ne-am

Z. Cărlugea

Continuare în pag. a 7-a

UN OM PENTRU TARĂ, UN OM PENTRU ISTORIE

TELEGRAMĂ

Tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România

MULT IUBITE ȘI STIMATE
TOVARĂȘE NICOLAE CEAUȘESCU,

Cu prilejul aniversării zilei dumnezeoasă de naștere, pe care o cinștește întreaga țară în acest ianuarie sărbătoros, scriitorii României Socialiste își unesc glasurile cu cele ale tuturor oamenilor muncii, rugându-vă să primiți urările lor fierbinți de sănătate, viață îndelungată și împlinirea tuturor proiectelor de viitor, puse cu atîtă pilduitoare dăruire și cutezanță în slujba celor mai înalte aspirații de progres și civilizație, de bunăstare și pace ale națiunii noastre.

Înfăptuind noul său destin, poporul român, — mai unit ca oricînd în jurul Partidului și al secretarului său general, înflăcărat patriot și eminentă personalitate a lumii contemporane — a înscris în cartea de aur a istoriei naționale, mai ales în ultimele două decenii, cea mai strălucitoare pagină de împliniri. În deplină concordanță cu amploarea prefacerilor din viața economică și socială a țării, cultura a cunoscut o impresionantă înflorire a tuturor energiilor creatoare. Realizări de seamă au fost obținute și pe tărîmul literaturii. Căldușii de sentiment răspunzători pentru prezentul și viitorul patriei, artiștii cuvîntului au zămislit opere insufletește palpabile construcției unei lumi noi, într-o gamă largă de modalități artistice, aducînd o impor-

tantă contribuție la modelarea conștiințelor în spiritul umanismului socialist.

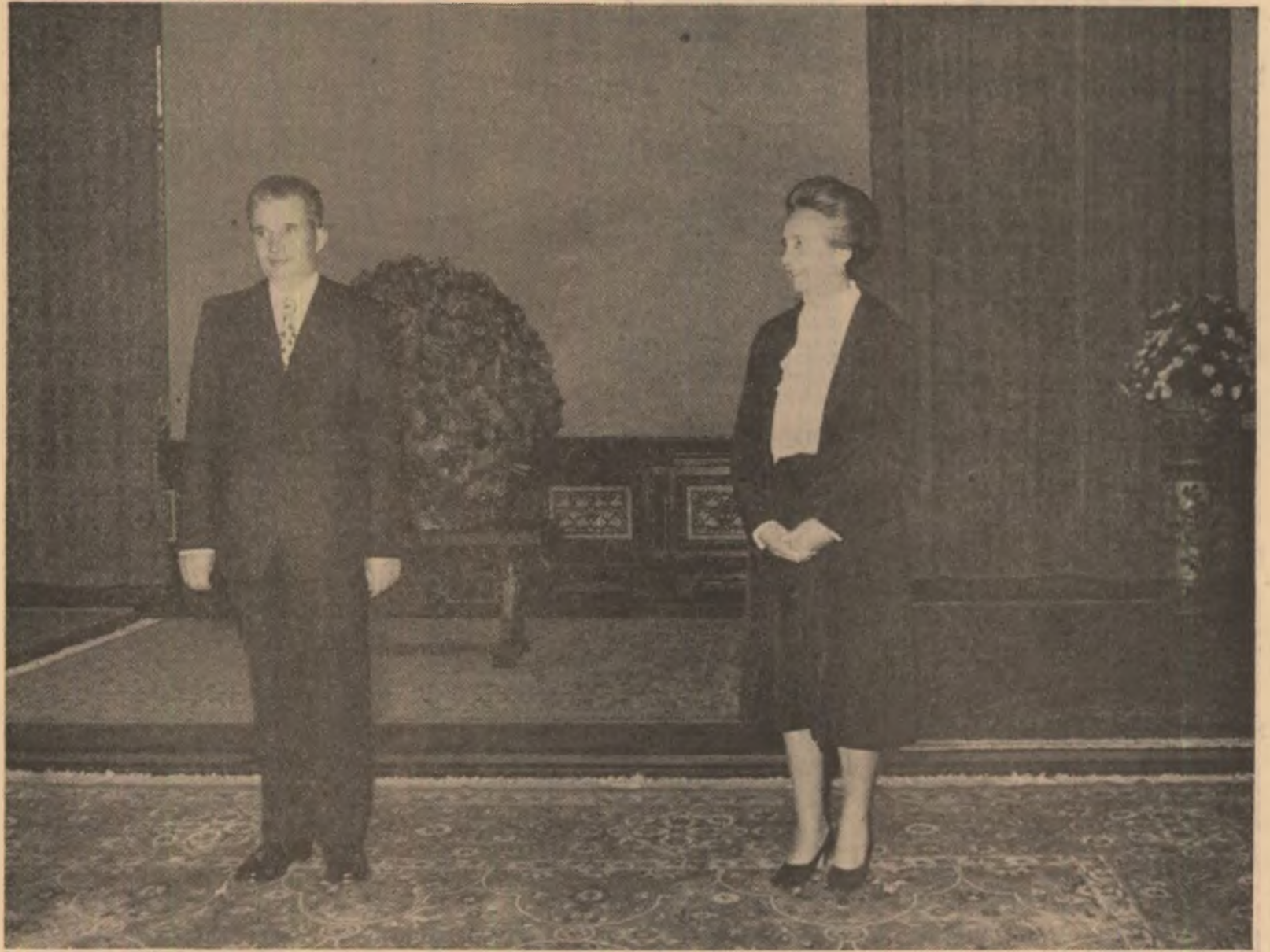
Faptele de muncă și de creație ale acestor ani au dăruit numelui României, pe toate meridianele globului, strălucirea durabilă a respectului și a prețuirii. Ele vorbesc lumii întregi despre forța și adevărul ideilor care le-au inspirat: ideile partidului comunistilor români, ale secretarului său general. Noua inițiativă de pace privind reducerea cu cinci la sută a armamentelor, cheltuișilor și efectivelor militare a înălțat și mai mult prestigiul țării și al președintelui ei.

Exprimîndu-ne mîndria de a trăi și a crea aici și acum, holărîți fiind să depășim și în continuare măturile cîștîtă și durabilă despre aceste vremuri ale devenirii noastre socialiste, vă asigurăm, mult stîmte și iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, că talentul și puterea noastră de muncă se vor afla și în viitor în slujba intereselor fundamentale ale poporului român, a nobililor idealuri de pace, progres și civilizație pe care le promovăm cu atît de generoasă dăruire.

Vă dorim încă o dată multă sănătate și viață îndelungată, spre binele și fericirea națiunii noastre.

„La mulți ani!”

UNIUNEA SCRITORILOR
DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

SENS ȘI DURATĂ

Pe cit de necesară, pe atît de înaltă, tulburătoare, este revenirea noastră întru cuprînzătoare idee de devenire a patriei. Dinamica evoluției din ultimele două decenii, pe lângă faptul că a impus o nouă viziune social-economică-politică-morală-culturală a impus, totodată, și afirmat o nouă strategie a înșuși modului de a înțelege fapta ce devine istorie. Deschiderile istorice ale Congresului al IX-lea al partidului, pe durata acestor ani, și-au aflat întru chipul în solul fertilei al demnității și unității naționale: acestea, în fapt, și-au dobîndit identitatea deplină. Autentică noastră vocație, a construcției pașnice, intra într-o vîrstă pe care n-o mai cunoscuse, orizonturile firii căpătau conturul și adîncimea lor firească, sensurile pilduitoare ale tradiției își redobîndeau virtuțile. Patria însăși intra cu femei și justificată speranță în era unei deveniri fără precedent. Scriam odată că durată e viziunea, așezînd zborului și adaug: în acești ani ne-am apropiat realitatea concretă. Este meritul incontestabil al tovarășului Nicolae Ceaușescu, arhitect vizionar al României moderne, acela de a fi așezat, prin exemple, gîndirii și faptelor, un model nou de acțiune, demn, robust, înalt.

Aveam mai apoi să observ aceași frenetică resurrecție geografică, economică în alte foste „țiguri” ori orașe: Sfîntu Gheorghe, Miercurea Ciuc, Zalău, Blășița-Nășăud, Odorheiu Secuiesc, Tulcea ori Brăila, Oltenița ori Petroșani... Aveam să observ nașterea orașelor în jurul străvechilor noastre orașe, vetre de cultură și civilizație. Ritmii în care intraseră configurațiile noilor orașe, dictat de fascinația bărbătească a generațiilor care participau, în cel mai autentic înțeles, la noul alitudine a patriei, era, într-adevăr, „deborďant” în ursele-i prefaceri. Geografia locurilor căpăta înfățișarea gîndurilor „transferate” de pe planșetă cu o repeziune menită parcă să recupereze spații, alcături și rosturi, să le așeze în sensul unificator al patriei, în durată ei vizionară.

Congresele deveniri ce aveau să urmeze a celui moment de referință pentru istoria ultimelor două decenii demonstrau fără pîntîcă de

tăgădă și realismul politic promovate de strălucitul ei inițiator, tovarășul Nicolae Ceaușescu, iar timpul acestor ani, fertile și dinamice, a afirmat, adîncit și consolidat temeiurile demnității și unității noastre.

Modelul viabil, nou, cel al acțiunii revoluționare a devenit mod asumat plener de întregul popor, îndreptat pe cit de realist, pe atît de înălțător. Privită astfel, din perspectiva trecutului, atît de necesare pe care le-a urcat imaginea patriei, dincolo de metafora sintetică, zătoare, ne apare astăzi în întreaga ei plenitudine, validată de potențialul imenselor ei certitudini, aureolată de nimbul senșurilor ei viitoare.

DINTOTDEAUNA, PATRIA

Sîntem — din perspectiva ființei patriei — fiecare în parte și toți laolaltă purtători de sens în măsura în care adevărul nostru se recunoaște în complexa și întru-toate armonioasă ei intruchipare: ne reprezintă, ne aparține, ne întregime cită vreme semnele existenței și împlinirii și rodesc în alcătuirea ei tutelară, în firea ei destoinică.

Mă întreb — și răspund în sensul în care profesiunea de credință nu-i atînsă de orgoliul zborului fără altitudine — cum oare altundeva decît știindu-le în miezul incandescent al trăirilor ei de căpătînie și-au putea recunoaște noaște identitatea? Am gîndit astfel că despre patrie nu pot vorbi decît atunci cînd faptele tale vor întrece cuvîntul. Îmi pare cum — ca totdeauna — că problema ține de etica muncii înainte de toate, de talentul și slujetei declarat și neimprovizat caratele de toate zilele ale conștiinței.

A te apropla cu sufletul de privilegiile spațiului tău de esență — cel al patriei! — nu înseamnă a săvîrși doar un act de ploșenie nici cesar, dar nu suficient, ci mai cu seamă unul de

Viorel Sămpetean

Continuare în pag. a 6-a

Acest sentiment: acasă

Să punea cineva că viitorul este cel mai tulburător dintre concepte. Și că fiecare om este istoric în viața sa populară. Nu este greu de observat, cum, în biografia individuală a marilor noștri oameni se citește biografia colectivă a unui popor. Le-a fost dat oamenilor acestei țări să înscris în cartea de aur a istoriei opere de civilizație deosebite. Ei, făcîndu-și din istoria lor, au luptat pentru progresul țării și tot ceea ce au făcut reprezintă tot atîtea argumente pline de certitudinea acestor ani. Cu cîtii oameni am stat de vorbă în ultimul timp, cu cîte orașe am făcut cunoștință, în cîte dintre ele m-am întors, pentru că privindu-le cu un ochi mai din să-mi dau seama de fantastica lor transformare, mi-am spus că din oameni și lucruri deopotrivă se desprinde sensul istoriei.

Din multe imagini pe care le port cu mine și care reprezintă transformările ultimilor ani, aș putea decupa cu destulă ușurință pe aceea a orașelor. Imaginea lor, a celor în care am intrat și pe care le-am cunoscut nu numai în noul lor centru civic dar și plecînd înspre periferie este la fel de nouă și de reconfortantă. Oamenii și-au dorit, și cit de firească le este această dorință, ca în ele să se simtă ca acasă. Le-au asigurat o anume caracteristică, o anume distincție, care le face să se deosebească unul de altul. Mi s-a vorbit nu o dată de străduința arhitecților, a constructorilor, a simplilor cetățeni de a avea un oraș pe măsura unui vis sau a unui proiect mai nou sau mai vechi. Ei au îmbîlînit betonul sau lemnul cu arbuști și răsaduri. Despre acești oameni am auzit și o dată spunîndu-se că ar aduce mai aproape de noi viitorul.

A conștii să faci acest lucru înseamnă să-țieși cu un ceas mai devreme înainte. Care este semnificația acestui ceas, în ce se măsoară greutatea lui o știu cu siguranță acești constructori de țară. Milioane de ferestre se deschid azi spre orașele țării. Cartierelor unii oraș mai mare s-au transformat la rîndul lor în adevărate orașe. Se știe că numai în ultimul cincinal s-au mutat în case noi peste două milioane de oameni ai muncii. Ani de zile într-un oraș nu a existat decît unul sau cel mult două blocuri. Un bloc era deci un eveniment. Așa a fost în Bistrița, în Călrăși, în Fălticeni, în Măcin. „Construim mult, vom construi în continuare și mai mult”, îndeamnă neobositul cititor de țară nouă. Un îndemn al prezentului, un țel în același timp, măret, atunci cînd e vorba de oameni, dar și un țel adresat viitorului. În cîte din orașele refăcute din mers nu am intrat în ultimii ani, orașe care nu au încetat să-și păs-

treze caracterul specific comercial și de promenade. Arhitectura lor a continuat să dețină elementele de finețe ale arhitecturii orășenești din zona respectivă. Noile centre civice au fost gîndite în așa fel încît să satisfacă și cele mai pretențioase gusturi. Nu numai în materie de arhitectură, dar și de utilitate. Ce altceva poate să fie un oraș decît un loc frumos, un prilej de bucurie, de confort, de relaxare. Oamenii le propun memoriei timpului, adăugîndu-le povara lor frumoasă de țeci, castani, trandafiri, arbuști de tot felul. Există orașe din care nu am mai rămas decît cîteva cartiere. Din altele, cîteva străzi. Iar din altele nu a mai rămas decît numele. Ele s-au dezvoltat și au continuat să se dezvolte nu numai dintr-un orgoliu local. Iar viața în ele a căpătat alte atribute.

E ianuarie, luna cînd înfloresc ninsorile deasupra orașelor. În ultimele zile ale anului care a trecut s-a colindat prin orașele țării, pe la casele țării pentru pace și liniște, pentru o viață mai bună. La ceea ce ne-au lăsat strămoșii vrem să adăugăm un plus de confort, de civilizație. S-a vorbit nu o dată despre disponibilitatea românilor de a cîtorii, de a-și lega numele plî la identificare cu zidirea înălțată. Pentru că înălțăm nu numai pentru prezent, dar și pentru viitorul care ne dă sentimentul libertății și al optimismului.

Zidurile care se înalță sint ziduri de pace. Sint zidurile iubirii de moșie. Vor avea peste timp mesajul tulburător pe care-l merităm. Oamenii au vrut pitoresc și diversitate. În fiecare dintre orașele țării există unul citadin, unul industrial, unul istoric. Ele se topecu unul în altul la fel de armonios și de vital.

Cîteam undeva că dacă ritmul de construcție din orașul Roman, s-a fi menținut la nivelul celui dinaintea Congresului al IX-lea al partidului, numărul fondului actual de locuințe din municipiile și orașele județului Neamț ar fi fost atîns la jumătatea secolului viitor.

Destinele orașelor sint legate de oțel, de cărbune, de țitel, de carierele de piatră, de industria, de proiectele lor. Dar ele vor fi întotdeauna ancorate de sufletul oamenilor, participanți la crearea istoriei. În rîndul acelor eroi exemplari care concentrează în personalitatea lor așeze însușiri ale neamului, în rîndul acelor arhitecți exemplari, poporul nostru îi situează pe președintele țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu, care se constituie într-un mare exemplu de devotament pentru țară, pentru progresul ei necontenit.

Areta Șandru

„Viața, realitățile au confirmat cu strălucire marele adevăr că anii de cînd vă aflați la cirna destinului României — cei mai rodnici din întreaga existență milenară a neamului nostru — se constituie într-o epocă de mărețe înfăptuiri socialiste, deschizătoare de luminoase orizonturi comuniste, pe care întregul popor o numește cu îndreptățită mîndrie patriotică, cu profundă dragoste și recunoștință pentru inspiratul și genialul ei cititor, „Epoca Nicolae Ceaușescu”. Acest timp eroic al afirmării plene a unității de nezdruccinat a națiunii în jurul gloriosului nostru partid comunist atestă, cu puterea de netăgăduit a faptelor, că succesele uriașe

pe care le-am obținut în toate domeniile construcției socialiste sint nemijlocit legate de numele Dumneavoastră, de neobosită activitate pe care o desfășurați cu exemplară dăruire pentru împlinirea aspirațiilor de progres și bunăstare ale poporului român, pentru creșterea tot mai puternică a prestigiului României socialiste, libere, independente și suverane, în rîndul tuturor națiunilor lumii”.

(Din Scrisoarea Omagială a Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., Consiliului de Stat și Guvernului Republicii Socialiste România)

Odă

Cu-o zi de glorie țara s-a mbogățit pe sine
C-un nume fără seamăn înseamnă
mai departe
ce din esența vremii izvoare și destine
se împlinesc într-unul spre-a nu se mai
desparte.

aici se nasc românii, aici e țara lor,
pe frunte cerul țării ni-e cumpăna cea
dreaptă
străluminind în gîndul și dreptul tuturor
un unic drum al vieții de la cuvînt la faptă.

ca astrul zilei este un om adevărat
și ca lumina zilei ni-e dragostea curată
istoria întreagă pe nume l-a chemat
și trebuia să vină, îl aștepta suflarea țării
toată.

Ion Nicolescu

Ziditor de pace

În fruntea României ca muntele vegheată
Un neînfricat și înțelept bărbat.
Înimă tinără și minte trează
În care țara-nțeagă s-a-ntrupat...

E Ceaușescu, ziditor de pace și de viitor.
Sub semnătura Lui, înscrisă-i vrea noastră,
Ca viața, demnitatea să urce-n tricolor
Cum soarele iubirii se-nalță-n bolta-albastră.

Geo Călugăru

Cutezător partid

Există un partid cutezător
o flemură a timpurilor noi
pe care îl urmează un popor
de mari biruitori și de eroi.

E Ceaușescu vremea noastră nouă
cel ce clădește-n timp pentru popor
standard al luptelor de bine și de pace
eroi între eroi, nemuritor.

În el se-adună tot ce-i rămanesc
vatră de-a pururea în adevăr
istoria pulsează în artere
lumină pentru cel mai nobil zbor.

Poporul îl urmează tutelar
trăiască-n veci făclia ca un zid
din care-n temelie se așează
flamura ta cutezător partid.

Dumitru Ion Dincă

Tinăr ca patria

Patria
Simbol suprem al unei iubiri
Nejărmarite
De dreptate, frumos și adevăr
Patria
Efigia acestui timp de rod
Și-implinire
E-n inimile toate un cîntec
Nesfîrșit și curat ca florile de măr
Patria
Sub semnul de flacără al muncii
Iluminată
De vesnic tinărul soare
Ce-ntruchipează identitatea milenară
A neamului
Tinăr ca patria dintotdeauna
Este destinul nostru comunist, eternă
primăvară!

Dumitru Bușoi

Un om incununind un neam

Cuvintele nu-mi ajung
Să conturez ilustra Lui personalitate
Și-atunci împrumut mugurii codrilor
Și cu piscurile munților într-un glas,
Cum noi toți în jurul Lui uniți sintem —
Știu să exprim solara marea lumină
A dragostei Lui pentru neam și țară.

Cuvintele nu-mi ajung
Să exprim grija Lui pentru viitor
Și-atunci împrumut zimbetul și
Glasurile copilor patriei
Să-mi înarpeze gîndul stihurilor
Și descopăr însuși izvorul vieții
Dînd glas iubirii ce-i purtăm
Marelui nostru Conducător.

Cuvintele nu-mi ajung
Să exprim viața Lui de luptă
Închinată celui mai adevărat ideal
Și-atunci împrumut
Mumurul apelor țării
Ele i-au ogîndit chipul totdeauna
I-au însoțit pașii de la începuturi
Și poartă cîntecul noastre spre mare
Lume
Un OM incununind un neam
Și-o țară — România Socialistă!

Sufletul Lui e dăltuit înțelept
De șiragul eroilor neamului
În dragostea Lui pentru țară
E cuprînsă dragostea lor.
În venele Lui curge tenace
Sîngele martirilor și voievozilor
Acestui pămînt străbun
Nemuritor și luminos ca soarele
Care ne ocrotește viața.

Ana Lungu

Gorunul — simbol

Urmare din pag. 1

drul frontierelor unuia și aceluiași stat, de a înainta neabătut pe drumul progresului și democrației. Forța principală a revoluției de la 1848 în toate țările române au fost masele populare, hotărîte să lupte pentru o viață mai bună, liberă și independentă, să asigure dezvoltarea țării pe calea progresului economic și social.”

Deși vechimea lui se pierde în vremuri, la 1848 Tricolorul a devenit pentru prima oară simbolul acestor idealuri, drapelul de luptă al revoluționarilor.

Cel mai vechi Tricolor se află la Tebea, adică în România, pentru că există dintotdeauna în mintea și sufletele românilor, rosul Tricolorului nu este identificat cu Moldova și nici galbenul său cu Muntenia, tot așa cum albastrul lui nu este simbolul Ardealului. Înainte de toate, drapelul suprem reprezintă, așa cum spunea tovarășul Nicolae Ceaușescu: „Simbolul unității întregului popor, al independenței și suveranității patriei.”

Gorunul căruia de mult îi spunem „al lui Horea” își cheamă și astăzi la umbra-i fiili, întru înfîlțirea cu eroii neamului. Dar mai presus, cîntul fluierului său, ce-a răscolit conștiințele românilor, cheamă la vederea celorlor Tricolorului.

Acum douăzeci de ani, tot aici, la Tebea, tovarășul Nicolae Ceaușescu a sădit un gorun-simbol al zilelor noastre. Mlădița de atunci a devenit astăzi un falnic copac, puternic, așa cum, sub conducerea partidului, a secretarului său general, visurile noastre, care acum douăzeci de ani se aflau doar pe planșete, sint astăzi realitate, sint realizări care vor rămîne, asemenea gorunului-simbol, să vorbească generațiilor viitoare despre timpul nostru de mari împliniri socialiste.

Adinea înrădăcinare a gorunului simbolizează în fapt nestrămutarea noastră.

Verticalitatea gorunului este simbolul ascensiunii noastre.

Rămuroasa-i coroană simbolizează devenirea țării prin noi.

Susținut de lăncile gorunilor, Tricolorul se desfășoară la Tebea peste vreme, arc de boltă al unui niciodată sfîrșit curcubeu.

dim. rachici

Sub lezezi de ape sărate

Pe cind adunam cifrele vieții,
Pe cind contabilizam trecutul,
Prezentul și viitorul acestui lumii
La fiecare final de zi și de moarte —
Venea o cîntecă să mi se-eseze pe umeri.
O, atunci, cifrele începau cu toate să cînte;
Invia Cornelia, obsesia, himera
Plecăto cu drumul ne-nnoierii,
Imi dădea telefon, mă chema la întâlniri
Sub lezezi de ape sărate —
Eu insumi o cifră atunci devenind,
Cu infinitul egală.

Puterea iubirii

Atomii din noaptea în doi
Marcați, toți, cu ocrul iubirii.
Pe un zelong stă cineva —
Priveste-n infraroșu cum un melc
(Pușin stingeci, puțin precut,
Tatonind universul cu cele două antene
Și îndrăgostit pină peste cochilie)
Dislocă un munte.

Dansul cu zarea

Cum dansa cu o zară în brațe
Imbrăcat numai în lacrimi —
Pășiri îi zburau de pe trup; locuia
La marginea unui cuvînt,
Ca într-un Olimp
Din care zeii pleacă.

Suspendată grădina

Te chem din lăuntrul zăpezii —
Trup îndrăgostit,
Suspendată grădina
A consimțimintului.

Acces liber

Lui Anghel Dumbrăveanu

Scrie pe cer
Cu o unghie muțată în ger;

Drumul soarelui

răsufarea poemului
ii dă aură
și plenitudine
ochiul meu
ii desăvîrșește lucrarea
pe drumul soarelui
scuturîndu-și vilvătăile
în fructe
și-n poeme de pace

Ion Vergu Dumitrescu

Desenează pe mare
Cu o rază de soare
Dintr-o fereastră-a iubirii lui
Viitoare;
Are acces la documente secrete
Din cinci continente
Și mai multe planete.

Auzi cum mă dor toate razele?

Trece un drum printre prunii damnați
Din cuvînt
Și ei înfloresc, și-o fîntină
Ardîcîto-n somnul meu indecis
Cît de singur mă lasă; acum aș putea
Să-ți trimit colorate iluzii
Din cetatea himerelor,
Cu păsări rotindu-se peste albi versanți,
Cu fulgere limpezind
Văzduhul și trecerea; dar nesfîrșirea
Imi face cu ochiul
Din simburii ce-nvață drumul rodirii;
Auzi cum mă dor
Toate razele?

Din cîntecul mierlelor

Da, e așa, e așa —
Luneceai printre gînduri pe frîngii
Impletite din cîntecul mierlelor
Veneci de la marginea cerului
Cu privirile înzăpezite
De întrebări și de teamă.
Da, e așa, numai așa —
Risul tău în urechile mele,
Înflorind doi mășini singuratici;
Cîte cuburi de păsări în ramuri,
Cîte marte virtuale
Estompîndu-mi auzul !..

Strigarea apei și prundului

Ea unde să fi plecat,
Inserîndu-se și
Îndimînîndu-se
Cu pasărea vremii ? O strigă
Apa și prundul, o repetă-n absentă
Peretii sufletului
Pe care l-a locuit;
Să se fi ascuns după un nor ?
Să fi fost, oare,
Chiar norul ?

Ioan N. Dumitrescu

Puternic

Cîntecul vieții noastre rămas din străbuni
E-o destăinuire a timpului pur
Ce-n sine vibrează, în zbor de lăstuni,
Urînd către stele însemn de-azur.
Lumina de veacuri a neamului meu
E albia vieții, o rază de stea;
E gîndul rămas dintr-un veac-mineriu,
Cînd speranța în noi încoțea.
Un foșnet de frunze pe veci imm rămas
Din mioritică zboruri aprins,
Lumina din noi, cu eam preaplin din vas,
Ți-o închin : fii ca eu neînvinși !

Ioan N. Dumitrescu

Oamenii uzinei

u neori tuna și fulgera, alteori, însă,
vorbele-i curceau calde, domoale și
line ca o apă de ses. Cine nu-l cunoș-
tea mai de aproape ar fi zis — mai ales
în momentele lui de furie — că e un vulcan
dezlănțit, un șuvoi care coboară clocoțind din
virf de munte și, rostogolindu-se vînelos, prăvale
tot ce întâlnește în cale. Profesional, inginerul
Stefan Daneș este meticolos și pedant pînă la
manie. În biroul său — totul aranjat pe dimen-
siuni, tipuri termene.

Inghier-seș al uneia din cele mai mari uzine
metalurgice din București, Stefan Daneș își con-
duce sectoarele „la salopetă”, cum îl place lui
să spună. Corespodenta o rezolvă dimineața, din
fugă, deoarece „hîrtiașele nu sînt o treabă in-
ginească”, apoi își pune salopeta-combinzon
și intră în turnătorie. „Aici bate inima uzinei,
măi fraților !”

Dună o jumătate de ceas nu se mai stie care
e inginerul-seș și care sînt turnătorii. Doar ochii
și strălucesc pe fata înnesită, iar un inel ureș
înconjoară gura. De-a lungul frunții i se pre-
linz bruboaane de sudoare. Daneș e în elementul
său.

În curînd, prezenta sa în turnătorie se simte.
— Ce formă e aceea, Ioane ? Sîtu, sîtu, vrei
să zici că e biela lui D. III. Asta s-o crezi tu !
Măi băieții, v-am spus-o de atîtea ori — turnăto-
ria e artă, și arta cere chemare ! Cine te-a pu-
măi omite, te faci turnător ?

„Băieții” sînt că se aprinde erupția. Iar unii,
mai coteari, se străbesc s-o stimuleze, știind că
nu va face victime.

— Ce să-i faci, tovarășe inginer-seș, s-a gîndit
omul bine : muncă grea, suor de toxicitate, zile
de concediu în plus..

— Acord, acordă altul.
— Ei l-aș acordă de ris ! izbucnește inginerul-
seș. Păi voi nu vedeți că biela lui Ion e „deza-
cordată” de-a binelea ?

Un sut puternic aminteste de velleitățile deza-
lătește ale lui Daneș, din prima linierete și proiecte-
rea forma într-un colț al turnătoriei.

— Pămînt și modelul ! Hai mai renede ! Apoi
cître Ion Tobaru care-și joabă ochii asupra lui :
„Cîte minute ai norma pentru o formă de
bielă ?”

— Zece.
— Cronometral !

În jurul lui Daneș, s-a adunat roată toată tur-
nătorii. Mișcările se mișcă cu o repeziciune și
precizie de parcă i-ar fi comandate electronic.
Minutele se scurg renede prin acul cronometru-
lui, măsurate de bătaile inimilor celor din jur.
Apoi Daneș își îndemnează cu un gest nervos
survele ce-și năvăliseră fruntea și privește tîntă
în ochii normatorului.

— Gata ! să vie controlorul cu șublerul !
— Altea sînt.
— Verifică !

Sublerul se închide complet, apoi se deschide
încet, încet măsurînd interiorul formei.
— Perfect ! exclamă controlorul.
— Cît a durat Popescule ?

— Sase minute și treizeci de secunde.
— Asta e ! Hai, trec-o în fișa ta, nu vreau să
suorți tu demonstrația. Să ști ină că de aici
încele, am să-i pun să-ți olătească numai bie-
lele veritabile, nu și covriați cu saură pe care
ii țorzi tu cînd nu-ți arde a treabă.

Daneș lese din turnătorie însoțit de mormurul
admirativ al oamenilor.
— Bine că pleacă și „Inghinerul Trăneș”, of-
tează usurat Ion. Moș Iancu însă, care-și lăsase
sarica și oile prin mîntii Neamțului de pe la 17
ani, ca să se înfrătească pe viață cu fonta topită,
nu-i lăta.

— Facă-ți fleanca, Ioane ! În fata inginerului
Daneș nici să nu surfi ! Aista zic și cu inginer
să ! Halal di mama care l-a făcut..

Vorbele celor de la turnătorie au rămas în
urme. Daneș a ajuns acum printre ciocanele
pneumatice de la forță.

— Bună dimineața, nea Cristache.
— Bună, tov' inginer-seș.
— Cum stăm cu piesele ?
— Merze strună ; astăzi scoatem ultimul lot
pe trimestrul doi și — notată — pînă la sfîrșit
trimestrului mai sînt șapte zile. Avem însă un

mircea ungureanu

nează mare : primul ciocan stă de o săptămîină,
altfel astăzi călăream pe trimestrul trei.

Lui Daneș i s-au umflat vinele pe timble.
— Cum nea Cristache, cum vine asta „stă de
o săptămîină” ?

Cristache bătrînul acțiu, simte că se aprinde
furtuna. Îi rare rău era vorba de ciocanul cu
pricina, dar acum nu mai poate da înapoi. Îi
cunoaște bine pe inginerul Daneș, cu care lu-
crează în uzină de înlocuirea anii de zile.
Simte că în curînd va urma o explozie care va
ampli pînă și vîetul pneumaticilor.

— Dar pînă acum de ce-ai tăcut ? De ce n-ai
spus nimic ?

— Am încercat să-i repărăm noi, dar ne-am
dat seama că ar fi însemnat să dăm peste pie-
șele, reparînd ciocanul — vorba cea : mai

mult daraua, s-apoi, nici nu era treaba noastră.
— Si ai comunicat inginerului-mecanic-seș ?
— I-am comunicat din prima zi.
— Si ce v-a spus ?

— Cîcă nu are prevăzută în plan pe luna lunie
reparatii la ciocane pneumatice.
— Dar reparatia la care prevăzută în plan ?
La cauzele pătrase și la concepții depășite, la..
Ah, suflaște, suflaște !

Voca lui Daneș împrumuta din vigoarea și
soporitatei tuncului. Cu tot zăvonul ciocane-
lor, cuvintele i se auzeau clare, răspicute.
— Ascultă nea Cristache, te duci acum și
comunică inginerului Pretoru să vină imediat aici.

cu adiunctul, cu tehnicianul, cu normatorul și cu
tot neamul lor. Înțelegi ? Cu toții ! Dar acum,
imediat !

Nea Cristache stie ce va urma, dar cum ingi-
nerului Daneș doar trăsnetul l-ar fi putut stră-
mura hotărîrile, aleargă într-un sufluet unde
fusesse trimis.

Graba cu care inginerul Pretoru apăru însoțit
de colaboratorii săi dovedea că nea Cristache,
deși din fugă, avusese timp să-l pună în temă,
— Bună ziua.
— Nu prea e bună, ba chiar nu e bună deloc.
— Dar de ce nu e bună ?
— Ascultă, stîinate, „domn inginer”, cine răs-
punde în uzina asta de mașini ?
— Eu, bine-nțeleș.

— Apoi dacă e așa de bine înțeles, cum se face
că de o săptămîină primul ciocan pneumatic zace
ca o bucată netrebnică de fier ?
— Foarte simplu : nu am avut prevăzută în
plan reparatii la pneumatice în luna lunie.. și
știți dumneavoastră, disiciuina de plan nu e lu-
cru de joacă.. apoi, planul de producție e înde-
plinit și așa, astfel că ne chestia asta s-a reu-
șit și economii la consumul de energie electri-
că.. Așa spunea și contabilul-seș. Asta concu-
ra scăderea pretului de cost al produselor, unul
din obiectivele realizărilor noastre.

Daneș începu să clipească des, de parcă i-ar
fi dat ceva în ochi. Cîteva clipe de tăcere, apoi
își luă avînt.
— Ascultă-mă, colega Pretoru, dumneata ai
auzit ceva despre rentabilitatea întreprinderilor,
despre operativitate, despre orientarea oame-
nilor de răspundere, despre Economie Politică,
despre fier, foc, forță, ciocane și despre.. oameni
ca dumneata ?

Inghinerul Daneș se oprî obosit în fata lui Pre-
toru, sfredelîndu-l cu ochii și provocîndu-l cu
urivire tulzătoare un răspuns. Pretoru se simți
turtit. Dezmărat, se aprinde de Daneș și i se
adresă mai mult sopit.
— Mais, pas devant des ouvriers..
— Ba „devant”, ba „devant” ! ce, nu miroase
bine ? Apropo, unde ai făcut matale politeh-
nica ?

— La Sorbona. Mi-am luat proiectul de diplo-
mă cu oclor.. Pretoru spera că a dat în slujă și
ripostă setului său, care va mai dezumila lucruri-
le.
— Așa ? Si ai mai lesit mult ingineri atunci,
de acolo, de unde spui dumneata ?
— Nebanuit unde vrea să ajungă Daneș, Pretoru
se arde cu răspunsul lui.
— Vreau treizeci de ingineri mecanici.
— Sper că în uzina noastră nu ești decît dum-
neata.
— Dar, domnule inginer-seș, vă rog..
— Ce vrei să ripostezi ? Ai ceva de spus, nu ?
Errei sigur. Uite ce-și sînt de acord cu riposta
dumitale, oricare ar fi ea, dar nu acum. Știi
ceva ? cît e ceasul ?
— Este ora 8 și 30 de minute.
— Perfect. Aduci imediat aici tot sectorul du-
mitale, te pui de treabă, și la ora 15 mă chemi
la birou, arădîm duudul ciocanul ! E clar ?
Atunci apricum ești o figură, dumneata ripos-
tezi, ciocanul tubule țar cu vâ ascuit pe amin-
dol. Are să fie o simfonie.
— Dar.. vedeti..

Vorbele lui Pretoru au rămas afîrnate în aer,
cîc Daneș se îndrepta în fugă către sectorul
prelucrător. Aici, în hala mare a straturilor
automate, inginerul-seș se comporta ca o educa-
toare dintr-o școală. Botezase fiecare atîrng
în parte — „Drăgălașul”, „Rapidul”, „Preciul”,
„Artistul”, „Cococel”, și cite altele. Le mingia
de fiecare și le șpunea pe nume.
— Constantine, ai grijă de „Cococel” — dacă
știi să-l strîngi, dă-ur din el !
— Ce faci Nicule ? Nu vezi că „Rapidul” s-a
încălzit ? Răcește-l !
— Perlele uzinei”, așa numea el straturile. Se
vedea treaba înă că azi îi era dat să aibă nu-
mai necazuri. Înaltînd în hală, dădu lină „Pre-
cristache” de un maldăr de piese care semănau a re-
buturi. Se udeșcă și luă o piesă la animinare, o
cîntări în mînă, o întoarse de toate fețele — era
clar, rebuț. Apucă a doua piesă ; același lucru.
Apoi o a treia, a patra, și ochii începură să-i
sticlească.

— Ce sînt astea, Petrică ?
— Eucea de bielă.
— Ce tot îndrugi, măi omule ? Ce buceșe
le bielă or mai fi și astea ? Nu vezi că toate sînt
sparte, clobite, parcă le-a ciupit galea.. Un mal-
dăr întrez de rebuțuri ! Sînteli buni de legat !
Unde e seful vostru ?

— Aici sînt, îi răspunde răsărînd ca din pămînt
Mihai Pălescu. Era cel mai înalt inginer
din uzină, încă în stadiu. Datorită diploma de
merit cu care își încheiase studiile politehnice
din București, cit și evidentelor sale calități
profesionale, i se încredințase conducerea secției
de straturii automate pe perioada concediului
de boală a titularului. Competența sa profesio-
nală, conștiinciozitatea cit și mîmîntul său au
sîrit organizatorice îl impuseră pe Mihai Pălescu
atîl în fata sefilor, cit și a muncitorilor din sec-
ție și chiar din alte locuri de muncă. Oamenii îl
îndrăgeau și îl stimau, mîmîndu-l din prima
lună „Inghinerul Mihăiță”.

— Într-adevăr, „Mihăiță” îngrijea de soarta oame-
nilor din secție, tot așa ca și de cea a planului.
„Planul se face cu oameni” — spunea inginerul
Mihai Pălescu — „și pentru asta este necesar să li
se dea tot ce le trebuie, pentru a munci cu voie
bună și trăsere de inimă. Omul nu este robot, pe
care punîndu-l în priză și dîndu-l corănda să-și
obligi să-ți producă piese. El mai are necazuri
uneori, de care trebuie să știi să i le inducesti.
Alteori are bucurii la care, alăturîndu-te, îl faci
să te simtă aproape de sufletul lui. Să umbli la
sufletul omului, acesta este secretul !”

— Într-adevăr, nimeni nu se pricepea mai bine
ca Pălescu să umble la sufletele oamenilor și să
cunoască strungarii din secție pînă în cele mai
ascunse unghere ale sufletului și era tot timpul
cu ochii pe el. Cînd dădea strungul, vedea și ce
strungari, iar dacă i se părea că în ziua aceea
Nicu, cel care îl mînuia pe „Rapidul” cu aleeș-

Număr fulgii de nea

La mal de prăpăstie,
stau îngîndurată,
numărînd fulgii de nea
ce cad alene
pe timpurile mele.
Viforul îmi frunzărește sufletul,
privesc codrii verzi,
în depărtare
răsare ultima cărare.
În candelă omîntirilor,
imi îspitește ochiul
căciort în blînda noapte.
Unda surdă alungă
vuietul mării,
gîndurile se maruntesc,
deschid tolba poverilor
în licăritul dramurilor.
În ipostază de amurg,
pilpiire de lumină
în apusul cel crud.

Ispită de iarnă

Ninge. Și ninge.
Sub streșina iernii cîntă în ramuri
de prund,

mihai păsulescu

un foșnet tainic
din vînturile reci.
Crivățul, încercat de răpadă,
a obosit.
Cristale de gheață s-au prins
de stele
lărnă.
Fulgii plutesc amețiti.
O rafală de crivăț obosit
și îngîndurat
deslușește, în sinul norilor
plumburii, stele ce zimbesc,
viclean la talazuri.
Dunăre. Dialog de talazuri.
Un fulg rătațit coboară-n tăgădă.
Mă cheamă Dunărea
vinzoleș gînduri sub
răpadă.

Din aburii Dunării

Cineva alungă aburii Dunării
concertul începe.
Umbrela ruginesc
templele-s mărunte
semnele sacre cerșesc în foșnet
pocnetul florilor de țoi, asurzesc
numărînd pașii mei.

Prora anotimpului

Gîndurile mele te găsec
încrustate
în fibra frunzelor de toamnă.
Sufletul vechi al ierbi
mă îndeamnă să gîndesc

la mirosul de paie ude ce se destramă-n tîrme de timp.

Pe oțelul vîntului meu
pulbere de stete,
imi modelaș sufletul,
număr bob cu bob,
frunzelo de stejari ce cad în foșnet.
Ascult cum sună trist
orologiul din hal ;
mă tem că prora anotimpului
se scufundă.

În somn plutesc

Am fișnit în voluri,
soarele m-a cernut,
căpătii am Oltul,
în cîngătoare scut.
Steu smîrnă în talazuri
o rază se destramă
cad crengi albe ;
alb de morama.
Hoinar mi-e gîndul
hîrtioape se astupă
prundul se subțiază
în viața mută.
Dezlegat de mine
cu frunzele în somn plutesc.
Departe Dunărea asudă
cître Marea întoarsă,
în genune.

teatru

Făcînd o analiză a personajului dra-
matic sub cele două înfățișări ale
sale, tragică și comică, George Călinescu
conclue că ceea ce o desparte
pe prima de cea de-a doua este cu-
noașterea. Personajul comic se naște
din „absoluta inconștientă de pro-
pria-i ridiculitate”. Odată conștient, el
devine erou tragic, deoarece „cîmpul
de luptă al tragediei este conștienta”.
Drama actuală, modernă, adună laolaltă,
„apre a da sentimentul vieții”, tra-
gedia și comedia, genuri prea absolute.
Teatrul românesc nu poate fi lipsit de
personaje lucide, de luptătorii drapă-
ții, ai pasiunilor absolute din drama-
turgia lui Camil Petrescu. Pe canalele
televiziunii sau pe scenele bucureștene,
Andrei Pietraru, Gelu Ruscanu au
constituit probe ale demnității unor
suflete mai mult sau mai puțin tari.
Ultima întrușipare a lui Gelu Ruscanu
la Teatrul Național a adus, în
prim-plan, prin Ovidiu-Iuliu Moldovan,
un personaj pătimaș, revoltat, puternic
pînă în momentul în care reduce un
conflict social la dimensiunile unei
drame individuale a absolutului.
Cum teatral „trătește din mișcări
sufletești exterioare, nicidecum din
infinitesimalul George Călinescu sus-
ține personajele dramatice ale lui
Mihail Sorbul, G. M. Zamfirescu, ale
lui G. Ciprian, care s-a revelat a fi
„un mic Calderon al nostru”, prin

Personajul dramatic și aspirațiile lui

Umul cu mirzoaga, asupra personajelor
lui Tudor Mușatescu, Lucian Blaga,
Victor Eftimiu. Condiția autenticității
rămîne fundamentală în judecarea
erorilor dramaturgilor noștri. Vorbînd
despre eroii lui Sorbul, Ibrăileanu
constată că „dest nu sînt pe deplin
realizați, ei trăiesc..”, iar Rebreanu,
subînviindu-le omeneșul, viața semni-
ficativă, convingătoare, spune că, prin
Fatima roșie „omenirea s-a împlinit
cu cinci ființe noi, alcătuite din carne,
din onse, din suflet. Cinci oameni ca
toți oamenii și totuși deosebiți de toți
oamenii. Numai un creator e în stare
să facă minunea aceasta”.
Sever cu personajele lui Delavrancea
și ale lui Eftimiu, Tudor Arghezi se
întoarce la sursele clasicismului teatru-
lui românesc, la Caragiale, Arghezi îl
critică pe actorul care îl interpretează
„cu exagerare și rămîne închis în
simpla lui înfățișare materială. Caragiale
face danielă cu coada bastonului
lui.. și parfume cu mișme. E o nuanță
ce scapă neîncetat din mîniile in-
terpreților”. Ultimele versiuni regio-
nale în spectacolele Caragiale (Alexa
Visarion, Dragoș Galgoțiu, Mihail
Longueanu) au extins și aprofundat
aria de interpretare a personajelor
caragialeene, privindu-le cînd din punct
de vedere instinctiv, cînd din unghi
sentimental, făcînd din ele cînd niște
indivizi voluntari, descîtușăți, isterici,

cînd niște afectivi candidi. Frapat de
relieful special al personajelor lui
Caragiale, Ibrăileanu îl numește „cel
mai mare creator de viață din în-
treaga noastră literatură”, „cel mai
obiectiv scriitor și unicul creator de
tipuri devenite populare”. O trăsătură
comună personajelor lui, fie că sînt
din Scrisoarea pierdută, din Noaptea
turtunoasă, din Cana Leonida față cu
reacțiunea, devine egoismul lor. Rap-
porturile dintre ele, devenirea lor nu
merge mai departe de existența lor
imediată.
Mergînd pe linia autenticității clasice,
personajele lui Tudor Mușatescu
sînt afective și de caracter, au can-
dor și mici răutăți care le păstrează
la un nivel coborît de aspirații, în-
tr-un cadru îngust, meschin. Perso-
najele lui Romulus Guga sînt de factu-
ră intelectuală, reușind mai mult ca
arhetipuri și mai puțin ca niște oa-
meni adevărați, aspirațiile lor fiind
absolutiste (ca la Camil Petrescu), fie
în sens destructiv (vezi Ighina din
Amurgul burhez, interpretat la Teat-
rul Mic de Stefan Iordache), fie în
sens constructiv, umanitar (Filip —
Dinu Manolache, Augusta — Carmen
Galin, Georges — Gheorghe Visu).
Formulînd una din principalele teze
ale esteticii teatrale, de azi, Mihail
Dragomirescu ne ajută să explicăm
sensul Diminții pierdute, dramatiza-
rea Căălinei Buzoianu după Gabriela
Adameșteanu : „Timpul nu are im-
portanță decît întrușit vorbește. Pre-
zentului, iar din trecut nu poate vorbi
Prezentului decît ceea ce ne poate
face să uităm că e Trecut”. Aspirînd
cître înalte idealuri, personajele mo-
derne profiteză.

Nicoleta Gherghel

film

Printre filmele prezentate în cadrul
Zilelor filmului științific de la Pitești
s-au numărat și titluri care onorează
calitățile documentarului românesc,
confirmînd încă o dată forța unor
personalități artistice, unele în plină
afirmare, altele aflate la o deplină ma-
tunitate.
Căil de dimineață (regia : Nicolae
Cabel, imaginea : Carol Kovacs și
Liviu Georgescu) este un film cu certe
virtuți poetice, cu o imagine gene-
roasă ce descoperă posibilitățile unei
rase de cai — Semigreul românesc,
rasă competitivă pe plan mondial, re-
cunoscută pentru calitățile ei excep-
ționale. Fotogenia aspectelor unei
munci în care doar rezultatele rămîn
spectaculoase îl scutesc pe cineast de
orice comentariu, opera detașîndu-se
cu dezinvolură de capcanele didac-
tice întinse seducător de o voce din
off. Cineastul impune firesc perfor-
manțele celor ce lucrează la celebra
crescătoare de cai de la Rușeu. În-
tr-un film ecologic de mare frumuse-
ce ce depășește cu mult datele unei
simple monografii zootehnice. Lim-
bajul cinematografic utilizat de regizor
împlică folosirea unor figurî de stil
mai puțin frecvente în sferii de stil
concluzii generoase legate de necesi-
tatea consolidării unei permanente :
armonia relației om-natură.
Analiza digitală de culoare (regia
și scenariul : Valeriu Slobozeanu) a-

Documentare

bordează un domeniu de mare interes
— electronica aplicată. Prezentarea sis-
temelor de prelucrare a datelor pri-
marite prin intermediul sateliților, fol-
osite pentru diverse tehnologii prin
intermediul microundelor, undelor
radio sau ale radiațiilor din infraroșu
capătă valențe picturale de mare în-
tensitate. Rezultatele cercetărilor oa-
menilor de știință sînt prezentate în
diversitatea și complexitatea unor
amplice aplicații în rețeaua vastă a re-
lațiilor de colaborare stabilite între

domenii de specializare diferite cum
ar fi medicina, biologia, metalurgia,
meteorologia etc.
O afeclune vindecabilă (regia și
scenariul : Liliana Petringanu) are
drept temă strabismul și posibilitățile
de vindecare propuse prin efectuarea
de exerciții ortoptice, cu răbdare și
perseverență, de către cei ce suferă de
această maiformă a mușchiului ocular.
Regiozarea propune fără patetism
întul munca plină de abnegație a co-
lectivului medical condus de dr. Lucia
Albu din București, pentru soluțio-
narea a mil și mil de cazuri. Conclu-
ziile rămîn tonice și optimiste față
a se pedala pe un didacticism medical
de factură vulgarizatoare.
Ceramica de Săcel (regia și sce-
nariul : Olimpia Dăvoileș) face parte
din categoria filmului etnografic, gen
cu îndelungate tradiții în practica do-
cumentarilor românești. Subiectul a-
bordat monografic și totuși exhaustiv
în limite procuștine de timp, 10 mi-
nute de proiecție, se metamorfozează
înt-un convingător capitol de tehnică
populară ce a generat și mai produce
încă nemuritoare opere de artă re-
alizate după canoanele unor tehnici mi-
lenare.
O bună parte a creațiilor prezentate
la Pitești cu prilejul Zilelor filmului
științific au fost reconfirm

REMEMBER POETII, CIND ERAU TINERI (XX)

Un liric profund sentimental

Formula din titlu nu ne aparține, o datorăm lui I. L. Caragiale, care la o apă în Transilvania, la Sibiu, dacă nu mă înșel, le-a replicat ardelenilor, care așteptau de la el să-i facă să ridă: „Voi nu pricepeți ce eu sint un liric profund sentimental”. Cel care ne prilejuește reamintirea ei este tot un ardelen, Mircea Micu, născut la Vârșand (Arad), ca fiu de moș, acum 50 de ani, azi 31 ianuarie. Absolvent al Școlii normale și a doi ani de facultate la pedagogie în Timișoara, funcționează timp de 10 ani în calitate de cadru didactic la școala de sărăcuți ocupându-se de defectologie-vorbire (după metoda risului cu gura până la urechi, credem). Debută în proză în 1953 cu o poezie ocazională la ordinea zilei, ca și colegii săi de unor ardelenesc. Negoiță Irimie din Cluj-Napoca, la ziarul ardelen „Flacăra roșie”, debută pe care și-l reiterează în „Scrisul bănașean” din Timișoara.

Dintr-o imprudentă, (pe care a relat-o noster într-una din savuroasele sale întâmplări cu scriitorii), în toamna lui 1952, nu este recrutat la Școala de literatură „M. Eminescu” unde ar fi devenit coleg cu Nicolae Labiș, cu Gh. Tomozel, cu conaradelele săi Rusalin Muresan și chiar cu subsemnatul, pe motiv că făcuse furt de comisia care purtase discuția cu el, condusă de scriitoarea Lucia Demetrius, indiscreția de a scrie „Flacăra roșie”, debut pe care și-l reiterează în „Scrisul bănașean” din Timișoara.

Altfel, acest poet destul de sturlubatic în tinerețea sa, născut în Arad și București, își începe în 1961 seria editorială cu o cîrțică pentru copiii din zona de munte, dar apoi pentru această categorie de cititori „Soapete”, „Memoria pergamentelor”, „Frumusețile zilnice”, „Tără de dor”. Trebuie să remarcăm că toate aceste cărți sînt tot atâtea fațete ale modului său de a fi profund sentimental, cum și-am caracterizat încă din tinerețe.

Să luăm, de pildă, cartea „Frumusețile zilnice” tipărită la Editura Tineretului, în 1967. Ea cuprinde, pe lângă tonice versuri patriotice care-l învecinează cu Victor Tulbure, și câteva dedicații sentimentale către învățătorii săi sau pentru Labiș. Într-un poem codrău mare se / Pe urma căprioarei tale zvelte, / Și parcă-n vad, / Si iarăși n-o zăresc / Din salturi mari, elastice și certe. / S-o fi oprit pe-o stîncă sus în nori, / Topită de-oboșeală, ca de-un vin, / Si vine să se culce printre brațe, / Din fașă odihniindu-se puțin. / Dar reamintind în încordarea mută / Spre pisicuri mici ce urcă-n lute săl, / Mă poartă zvelte, fermecata ciută / De pe un țărniș de vis spre celălalt.

De altfel lui Labiș îi mai dedică poezie inclusă în volumul „Nepotii risipitorului”. Acum, Nicolae, e iarnă. / Mult mai complexe și mai bogate în sentimente și vizțiuni sînt poeziile prin care în volumul „Poeme pentru Mama” îl evocă pe marele nostru prozator Marin Preda. Într-o noapțe cu Marin Preda, îl imaginează într-un dialog cu celebrul scriitor latino-american Dos Passos de a cărui valoare îl apropie. Dos Passos imaginărilor îl evocă astfel pe Marin Preda: Era alb ca nădejdea mării și viu / submarin care-și căută ruda, / m-a rugat: Hai, Dos Passos, e foarte tîrziu, / m-a grăbesc să mă duc, m-a grăbesc ca / scriu / Am virit o păpușă de ceară-n scriu, / Cerotește-mă tu, și zăpada... / Rîdindu-se demn și umilit și grăbit / și-a aprins cu tristețe țigara. / — Nu-și așa că e vremea, nu-și așa e-a venit / Vremea plugului greu de urme / Hai, Dos Passos, că înțeleg și te simțind ca / plug primăvara... / Nu mai spune nimic, / Nu mai spune c-am fost, / (se aude în bloc hăr-măla), / Eu mă grăbesc cu taxiul, îl găsesc, / facem roș, / Vino, de vrei că să treci Himalaya / și nu mai bate și intră direct unde-am fost, / la etajul întâi, nu departe de-aici, / într-o cameră la Mogosoaia.

Recunoscință în acest poem local și momentul morții lui Marin Preda sîntem cu atât mai complex și sentimental de omagiu pe care i-a adăugat marele său prieten, înegalabilul scriitor român contemporan, unul dintre cei mai mari care nu trăit și au scris în acești ani pe meridianele lumii.

Dacă poate fi alt de sentimental cînd e vorba de confrăți și prieteni, e cu atât mai firesc să nutrească asemenea sentimente pentru cei mai apropiați, mai intimi și săi — mama, soția, fetița, primele din această triadă închinându-i un ciclu dintr-o întreagă carte intitulată înaltă „Poeme pentru Mama”. O întreagă lume de trăiri și simțiri este reinviată în acest ciclu în linia poeziei ardelenesc de la Cosbuc și Goga până la Ion Brad. Dintre multele poeme cu această temă ne-am oprit chiar asupra dedicatelor „Mamă, ești în viață” și „O, mamă, în tregime: Mamă ești mai frumoasă ca o / duminică fără firis / cînd se aude plînsul teribil / sunind sub cîmpul înverzit. // Departe, peste văni de gheață, / unde miroase a gutui / și răni palizi și invadă / rugă și apasă / mînilor. / Cînd în noaptea vrea să se culce / cu tei te ulia carnea mea, / cu mîi gîndesc plîngînd la ziu / cînd nu te voi putea vedea... // O, de-aș putea... Dar ce pot oare / În străca de-aș ține / 7 deți să te înțore la clipa / a celor ani cînd nu eram.

Paradoxal dar paradoxal care altfel stie să stîchile cu versul de metronom ticuri poetice ale lui Andrițoiu sau Tudor George, în versurile lipsite de umor, vor sau nevoit, rimează cu asonanță sau e chiar aritmic ca mai toți poeții ardeleni contemporani din pricina nestăpînirii accentelor silabice. Nu lipsesc nici

repetițiile aceluiași figuri de stil precum comparatiunile ca revine în două poezii: „Cînd vor pleca cocorii / (scuze pentru cacofonia involuntară! — nota noastră) în toamnă către sud, / îndelungate cercuri făcînd în rotocol / peste cîmpia blindă, frumoașă ca un nud (sublimența noastră) și-or bea țărî abastre din zare etc.”, „Ești în viața mea / și simți răsunatul din volumul „Frumusețile zilnice” și, pe de altă parte, în poezia „Optimism” din același volum: „Vezi, prietene, cum norii trec spre sud / În seara asta cu apus de vară, / Cînd fiecare poem îmi pare-un nud / Și fiecare creangă o vioră pe putea deci săși și în versurile sale destule lucruri de parodiat, dar cine să o facă în lipsa de talent. Ceea ce n-am putea spune în cazul parodiilor lui Mircea Micu fie din volumul antologic „Parodii la munte și la mare”, tipărit în urmă cu cîțiva ani la Editura Sport-Turism, fie în volumele anterioare cu a căror vizinare a echilibrat, dar îndoaia, planul financiar îl mai multor edituri, respectiv „Junimea” („Dracul verde”, 1972), „Dacia” („Parodii de la A- la Z”, 1975), și „Albatros” („Cîntec de război”, 1975). Există multe parodii, foarte populare și savurate de un public larg vom exemplifica prin cîteva numai la Al. Andrițoiu: Amintire din provincie „Cu atenție mărită / Orice fată se mărită”, „Tu care-ai fost un porțean de Saxa, / blind frunzări amoroși și simți răsunatul cîntecului sintaxa / și-o parte din chiar ziu de poet. // Seara venea în urbea solitară / unde creștea arțari și sicofanti, / Eram elev la școala militară / și-aveam stiel și pantalonii bufanți. // Erai frumoasă, văduva, distinsă și într-un amurg ce-agoniza în spumindu-se / fără jenă mi-ai pretins să / fugim la naiba, amindoi, în lume // Răpus de pielea cu miros de cetini, / de tremurul sprincenelor de tus, / am adunat un pol de pe la prieteni (un ardelenism înțilnit în mod curent) și-am luat bilete către la Bețuș”. Cîntec cîntuș, de cît poezia lui Andrițoiu cu motivele și artificile ei arizane trebuie să recunoască în Mircea Micu un mare maestru în surprinderea ei sub toate aspectele. După cum, același lucru se poate afirma și în cazul parodiilor la Am. Blăndiana „Totală confuzie”: „Sîntem doi și totuși unul / nici nu mai știu care / e trupul tău, care / e trupul meu. / Care e clavicula mea / care e invers. / Pun mîna pe ochiul meu / și pe tine nu te mai aude / nimeni și niciodată. / Pun mîna pe glezna mea / și mi simt răsunatul. / Ne confundăm pînă la salariu, / Tu ești eu, eu sint tu, / pînă și coastele sint la fel, / nici una independent. / Dacă te duci, Siameze, / lasă-mi cheia apartamentului.”

Polivalentul parodist trebuie să recunoască însă și aneori improvizază în spumindu-se, introducînd în universul poetului luat în răspăr elemente străine de poezia acestuia, cum se întâmplă în Parodia la Adrian Păunescu, „Intra în horn”, în care apar cacofonii improprie acestui poet, oricît de spontan este el („ca calabosii”) sau propoziții tipice poeziei ardelenescă („Adică cum, că chiar să să fie?”). Barem în ce mă privește, dacă-mă permite parodistul, improvizarea e și mai auzabilă / o parodie „Foate verde și de fragă”, în metrică populară, nu mă caracterizează / întrucît eu n-am folosit decît o singură dată această metrică, într-o replică la cîntecul olteșec „Mierlita cînd e bolnavă”. O altă parodie „Atenție la ravagiile toamnei” numai selecția metaforică e autentică, fiindcă e originală.

Deși nu fac obiectul rubricii de față, mai scriu încă cele trei volume nostime „Ati de citite”, „Întîmplări cu scriitorii”, între care ultimul a apărut anul trecut și patetica piesă închinată lui Avram Iancu, operă care încunună scrierile sale cu univers motesc.

Referitor la romanul „Patima”, apărut în 1972, preferăm să-l dăm cuvîntul unei autorități în materie, înegalabil ea verb românesc, prietenul nostru nedespărțit Fănuș Neagu, care în prima „Carte cu prieteni” scrie: „Romanul Patima e un drum fabulos într-o Transilvanie bîntuită de valurile războiului, de vechia ei foame de izbăvire într-o vreme în care cum spune tot un poet al generației noastre, destinul stătea în ea. / Cu Patima, Mircea Micu a întors din lună pe pămînt un personaj de baladă: Alimandru și stafia de trestie a unei iubiri risipite: Cerina. Ah, și cit vin bun cîrge prin această carte excelentă: Îți vine să puți gura la canea și să cînti cu Mircea despre pămîntul de-acasă. Ea e-n-aș chip, ca o fel / De crin cu acru în el. / Ea n-are ochi și-n două părți / Poartă înele mari de morți / O văd și ea mă vede, știu / Prin geamul verde și pustiu.”

Ce l-am putea spune așadar unul comic profund sentimental azi, cînd împlinește 50 de ani, decît ceea ce singur își mărturisește în poezia „Încurcîtură”: Nu m-am înstrăinat de fel / Eu sint un țel — melancolic // ce de de senzenă pe hîrle / timpul mai tîrziu și rebel. // Ti s-a părut că într-o seară, / pe lângă vechiul cartier, / m-am strecurat precum un ider / leșit din blana lui precară // / Acuma, dacă m-ai gîndesc, / ești de groază-măi și plîmbulește fascinant. / Cum spunea, e și apropiu cu sufletul de priveliștea patriei însemnă un gest de demnitate morală. Cu o nostalgie vindecătoare, te poți întorce oriunde la matca ei, cucurtoare prin profunde, omenască ei simplitate.

Nicolae Stoian

Sens și durată

Urmare din pag. 1 a 3-

de demnitate morală în numele căreia te poți întorce oriunde la matca ei, cucurtoare prin profunde, omenască ei simplitate.

Patria a fost, este și devine. / Într-o iarnă (ca aceasta pe care o trăim) „străbăteam” (aceasta-i cuvîntul) platforma industrială a Bistriței-Năsăud și, de la oarecare distanță, priveam înclăștarea bărbăților pe schelele metalice, scrișind ascuțit în aerul de gheață. Era o înclăștare dură, dominată de gesturile energice ale oamenilor care ignoraseră cele nu știu cîte grade minus pentru a-și termina treaba pe care o aveau de făcut; e și se luptau nu numai cu gerul, nu numai cu puterea lor de stăpînire, ci mai ales cu orele, cu timpul care nu mai avea răgaz să aștepte. Peste ani, cînd fabricile intraser în pulsul obișnuit al producției, acei oameni își vorbeau cu simplitate dar și cu o undă de orgoliu binemeritată în care nu era greu să identifice bucuria unor întâmplări cîștigăte. Altele erau „problemele” — cum, alte frămîntări înclăștate în jur de atunci, perspectiva era alta, ei înșiși deveniseră odată cu faptele lor poate mai calmi — anii își spuneau și ei cuvîntul — dar la fel de demni, de iscoditori în căutările lor destoinice. Ani și ani aveau să discute și să încerc să-și întărească în filele notelor de druze sensurile vorbelor lor de atunci, ale acelor oameni pe care-l numeam ai „industrializării”.

Dacă se acceptă îndeobște că rîstimpul de douăzeci, douăzeci și ceva de ani la scara unei istorii însemnă puțin ori prea puțin, trebuie, pe de altă parte să se admită că, pentru devenirea patriei — și, prin ea, a oamenilor ei — acest timp nu a trecut nici pe departe neobservat: mutațiile profunde petrecute în rostul și devenirea generalilor erau într-o benefică concordanță cu economia-social-politic-culturală și morală ale patriei, ele erau chiar probele incandescente ale noii realități ce își afirma virstele creatoare cu o nedismulată vigoare.

Patria își construia platformele industriale, își reconstruia orașele ori le clădea din temelii, își începea și aveau să le desăvîrșească magistral — marile sale lucrări monumentale

Transfăgărășamul, Canalul Dunăre — Marea Neagră, metrour bucureștine. În adevăr, o operă cheamă o altă la împlinire, tradiția acelor împliniri a statuat dreptul la certitudine, la acțiune unită, încrețtoare în propriile-i forțe.

Patria a fost, este și devine. Pe cit de confortabilă este această constatare, pe atât de nimerită cînd e vorba o înțelegere și perspectivă istorice, a biografiei și psihologiei fascinantă. Cum spunea, e și apropiu cu sufletul de priveliștea patriei însemnă un gest de demnitate morală. Cu o nostalgie vindecătoare, te poți întorce oriunde la matca ei, cucurtoare prin profunde, omenască ei simplitate.

Nicolae Stoian

RELIEFUL TRADIȚIEI

am fost fascinat dintotdeauna — mai întil înțelegind cu ochii limpezi, mărți, de copil, mai apoi cu privirea ce descoperea alcătuirile patriei — de imaginea monumentelor. Copil, în drumul spre școală, îl simțeam prezenta (monumentului eroilor) și ea făcea parte din lumea ce devenea sub ochii mei, înțelegem că plăcile încrustate numele unor jertfiți întru ideea de patrie însemna cu mult, cu mult mai mult. Aveau să vad — în drumurile mele prin patrie — că orice loc își are eroii, că acest spirit nu aparține pe de-a-ntregul a plății scump — dar definitiv — demnitate unității sale. Apropo că nu este sat — comună — oraș care să nu-și aibă monumentele și asta pentru că a fost și este de legea datinii noastre de a ne aminti de suferințele martirilor. O istorie adevărată — cum este a noastră — și-a adus ofrandele cu înțelepciune și candoare și robustețe morală.

Demnitatea aceasta, a transmiterii prin generații a faptelor pilduitoare avea să-și găsească o deplină identitate, mărturi fiind operele îndrăznețe, de-un realism vizionar, construite în anii deplin ai libertății noastre. Mărturi de suferință și conștiință, izbînzile acestui timp dinamic și fecund sînt, ele inșele, purtătoare de durată. Continuăm cu sentimentul că astfel desăvîrșim vrea și visul eroilor. Restructurată din temelii, înfățișarea patriei, cu noua ei geografie economică-social-politic-culturală, apare ca o biruință, o victorie a virtutei a ei. Ca o certitudine a sensibilității noastre. Pentru că, din orice punct ai privi-o, identitatea patriei își fascinează ochiul și îndeamnă gîndul la contemplare activă. Cîne cunoaște noua geografie a țării noastre — mîgnesc, de-o parte și de alta, firul de apă abastă ce leagă

O istorie în imagini a literaturii române contemporane

Vasută de Ion Căsu

Imagine din timpul desfășurării Festivalului internațional „Poezia și pacea”, organizat în țara noastră

Grup de scriitori în documentare la întreprinderea „Progresul” din Brăila

Opera lui Eminescu

Urmare din pag. 1

În scrie! Dar tocmai asupra acestui paradox trebuie insistat. Pentru că majoritatea articolelor lui Eminescu sînt scrise ca și cum ar exista un auditoriu prezent, un interlocutor format fie dintr-un grup de adversari politici (sau o singură persoană, victima fiind cel mai adesea C.A. Rosetti) fie dintr-un public în dilemă, cărui i se aduce la cunoștință un fapt anume, creator de nedumeriri, fie dintr-un public partizan, dar la fel de indignat, ca și autorul însuși, de cine stie ce aberație emisă de adversari. Situațiile acestea impun o anumită tehnică de construcție a discursului, un anumit registru de vorbire, adevărat nu doar situațional comentat, ci și poziții adoptate de autor, impun o dezvoltare în crescendo a argumentației, cu alte cuvinte, pentru a le acoperi pe deplin, cer o perfectă stăpînire a retoricii.

„Ce îl e cu omul ăscuțit!” Începe un articol din 1882 (Opere, XIII, p. 126), pentru ca în continuare, să ni se relateze o anecdotă cu Nastratin Hogea („captiv benevolentia”) și, Bruscu, cititorul este adus la problemă: „Așa și cu liberalii noștri”. După expunerea clară și logică a faptelor (intervenițiile liberalelor pentru a crea legi noi acolo unde ele existau deja), însoțită de aluzii ironice la anecdota relatată dintru început, vine încheierea de o mușcătoare ironie: „ne vom pomeni într-una din zile că unul dintre patrioți descoperă tabla pitagoreică ca un lucru cu totul nou și că alt onorabil cere patent de invenție pentru desoperirea, asemenea nouă, că de la Galați la București sînt exact atîția chilometri cit și de la București la Galați și că zero e egal cu zero”.

Construcția este impecabilă. Suggestia oferită receptorului, prin asocierea cu ridicolul în care se plasează personajul anecdotic, atrage și, totodată, convinge deoarece se plasează într-un domeniu cultural familiar. Concluzia este zdrobitoare. Multe dintre articolele lui Eminescu sînt de fapt comentarii sau analize ale unor texte publicate și sint, prin aceasta, dintre cele mai interesante, potrivit perspectivei adoptată aici.

Uneori, întregul articol este format dintr-un citat reprodus în extenso, precedat ori urmat de un comentariu scurt, altori, citatele sînt scurte și între ele sînt plătate comentarii dovedind un ascuțit simț de observare a esențialului, a semnificativului, din punctul de vedere pe care autorul și-l propune și care adesea este lingvistic (s-ar putea scrie o carte despre preocupările lui Eminescu pentru ceea ce astăzi numim „cultivarea limbii”).

Iată o analiză pe marginea unui nou jurnal național-liberal (Opere, XI, p. 93). Începe cu o înlăturare de exclamații emfatiche parodiante după însuși stilul părții incriminate, pentru ca, imediat, cititorul să fie adus la obiect, adică la comentariul unor fragmente din respectivul ziar, intitulat „Bacăul”, poziția ironică fiind anticipată de o aluzie subtilă, favorizată de asemenea de recursul la elemente comune autorului și cititorilor, expresiile populare: „Credem că nu ne vom găsi „Bacăul”, ca orbul Brăila, dacă înalte de toate vom pune sub ochii cititorului ziar, o fică de fel pe actul de botz scriu în fruntea acestui nou născut și anume întocmol...”

Pretențiile bombastice ale unei foie efemere de provincie sînt ridiculate la culme prin asocierea cu o bebulez obraznic, după comentarea unor fragmente revelatoare pentru poziția ziarului: „Înțelegem ca acest „enfant terrible” să fie botz scriu a putea mări creștințe: să țipă, se zvircoleşte și dă din piciere, însă aceasta trebuia s-o facă acasă, la Bacău, iar nu să la lueam-n cap, lovind fără milă în partide, turburînd pacea Europei și a foliei, ba chiar făcîndu-ne să credem că sistemul solar se tăvăleşte nu știu unde!”

Eminescu, criticul? Eminescu, umoristul? Eminescu, lingvistul? Eminescu, retorul? Iată întrebări derivate dintr-un fapt istoric: Eminescu, publicistul. Impresia este că toate întrebările pot primi un răspuns afirmativ și încă la nivel maxim. Parcurgerea publicisticii eminesciene, fie și la nivelul simplei lecturi de informare, procură satisfacții intelectuale și estetice, îndrăznesc să spun — schimbînd, firește, planul de fel de marl ca și cele oferite de lectura înegalabililor sale poezii.

Arta conversației în sec. al XVII-lea

Cultura în secolul al XVII-lea, a cărei difuzare preponderent orală vădea marea disponibilitate a memoriei, de a reține captiv și depozita informațiile pe o durată mai întinsă, comparativ cu epocile ulterioare în care avansa informațională sufocă oarecum memoria, se manifestă și în „arta conversației”. Nicolae Spătarul Milescu (1638—1709) a fost un interlocutor de excepție, care a stabilit contacte ale culturii române cu mediile culturale europene. Acestea au fost adevărate punți de cunoaștere reciprocă, antrenînd validarea în Europa centrală a culturii unui român la același nivel cu a celor mai rafinate minți, cu admirație. Opiniile pe care le-au exprimat contemporanii Spătarului s-au referit cu precădere la persoana sa, la erudiția care fascina. Cunoașterea omului ducea la descoperirea operei sale. Abia în ultima perioadă a vieții și numai pentru jurnalul de călătorie interesul străinilor pentru opera sa a premers contactul direct.

Concordanța preocupărilor sale cu cele ale cercurilor diplomatice europene, bogăția și amplitudinea largă a cunoștințelor i-au permis un dialog eficient, cu rezultate strălucite. Mai mult, el oferea oral informații istorice despre Țările Române (de exemplu, lui Paul Hyaumcur pe la o folos în opera sa „Tableau de l'empire Ottoman”, 1709) sau, în scris, texte în limba română (capelanului englez de la Constantinopol, Thomas Smith sau eruditului suedez J. Stiernhielm). Depozitiile sale în anume probleme controversate în care autorul român de vedetă al conferințelor sale au fost omologate în una dintre cele mai vestite tipărituri ale timpului, „La perpetuité de la roy...” de A. Arnauld și P. Nicole, Paris, 1688, vol. II, p. 50—56 (retipărită în 1702—1703, 1711—1713, 1781—1782, 1841). Contribuția sa „Enchiridion stella Orientalis Occidental splendorum” (în limba latină) este prima lucrare a unui român publicată în străinătate. Considerăm că incipitul titlului „ECRIT DVN SEIGNEUR MOLDAVE (în ortografia timpului) sau de denumiri numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea la originea etnică se repetă după numele autorului în forma diferită: Moldavo-Iacone. Francezii l-au considerat însă ceea ce era și a rămas: „un seigneur moldave”. De altfel, toți copiii manuscrisului Spătarului au denumit numai cărării editorilor și autorului. Referirea

